

Все буде Україна!

Середа 24 серпня 2022 року
№33 (16777) Ціна 9 грн

Газета ВОЛИНЬ НОВА

volyn.com.ua | twitter.com/VolynNova | facebook.com/volyn.com.ua

Патріоти з коліски

12-річний Дмитрик стоятиме на блокпосту до нашої Перемоги!

Хлопчик щодня ходить на край свого села Смідин, що в Ковельському районі, наче на роботу. Сміливо зупиняє на трасі автомобілі і пропонує водіям та їхнім пасажиром пожертвувати гроші для ЗСУ

І хоч жезлом слугує звичайна палиця, водії виконують прохання юного патрульного і зупиняються.

Розповідь про юного волонтера — на с. 4-5

Фото з родинного архіву ТРУШКІВ.

Нарешті!

Олександр УСИК, чемпіон WBA, WBO та IBF у суперваговій категорії (20 боїв на профі-рингу, 20 перемог, 13 із них — нокаутами), після переможного поєдинку-реваншу над британцем Ентоні Джошуа (24 — 3, 22 KO), коли один із уболівальників почав скандувати: «Сімферополь!», прокричав йому: «Україна!».

Зазначимо, що до повномасштабного вторгнення російської армії відомий боксер, який народився в Сімферополі, називав анексований росією півострів «Божим».

Тема номера

Малюнок із сайту artstation.com.

« Журналісти люблять писати, що «путін бомбить». Ні, це росіяни бомблять, хоч нам хочуть нав'язати оманливу думку, що народ не винен. »

Які шанси, на вашу думку, що Україна зустрине 24 серпня 2023-го в межах кордонів 1991 року?

Дати відповідь на це запитання ми попросили як відомих людей нашого краю і країни, так і рядових співвітчизників, адже хвилює воно нині усіх

Володимир КАРПУК, народний депутат V та VI скликань (м. Луцьк):

— У такі чудові ідеї хочеться вірити. І треба вірити. Попри сумніви, попри перестороги, попри болі і втрати. Бо кожен день віри, дії, боротьби наближає нас до перемоги. Але я вважаю, що повернути територію навіть до тої святої для нас дати і при цьому залишити імперську росію для світу — це знову залишити вогнище війни в найближчі роки. Росія не заспокоїться ніколи, вона завжди була імперською, це в крові не тільки путіна, а багатьох росіян. Їхня ментальність така, що для них України не існує. Журналісти люблять писати, що «путін бомбить». Ні, це росіяни бомблять, хоч нам хочуть нав'язати оманливу думку, що народ не винен. Це дуже тонкі технології. Світ повинен це розуміти. Тож росія має зникнути як імперія, розвалитись. Інакше миру і безпеки планета не побачить.

Ростислав КУШНІРУК, засновник легендарного хору «Посвіт», заслужений працівник культури, борець за волю України, який відбув 14-річне заслання на півночі росії (с. Княгининок Луцького району):

— Я вірю в перемогу. По-перше, у ці страшні часи мені сподобалось те, що не стало отої політичної роз'єднаності серед українства, яку я пережив, починаючи з дитинства. Усі стали на захист України єдиним фронтом. Нарешті ми прозріли і саме в цьому наша перемога... Мій син Сергій теж на фронті. Прийшов увечері з роботи і через годину вже одягнув військову форму. Молимося, щоб Бог оберіг його і всіх наших Героїв... Пам'ятаю в Сибіру у 1944 році, коли я прийшов по довідку, мені голова каже: «Ти що, с України? Ну нічого, ми паедем туда жіть, только немножко позже, когда вас там половину перестреляют, а половину в Сибір сошлют, как тебя. Вот тогда ми паедем туда жіть». От воно, було таке в 44-му, і подивіться зараз. Якщо їх не знищити, то вони спокою не дадуть не тільки українцям, а й нікому. Це моє тверде переконання.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ, власний кореспондент «Голосу України» по Херсонській області (раніше — м. Херсон, тепер — м. Нововолинськ):

— Думаю, зараз в Україні шанси достатньо високі, аби на це сподіватися. Хоча, варто сказати, й ціна буде теж досить висока.

Продовження на с. 3-4-5

ПоглядКатерина ЗУБЧУК,
заслужений журналіст України

За мирну Незалежність сьогодні платимо високу ціну

Це незаперечна істина, що кожна людина повинна знати історію свого народу, бо, повторю вже затерту фразу, без минулого нема майбутнього. І ці знання кожен черпає з книжок, фільмів. Але є той відрізок часу довжиною в життя, коли ми стаємо свідками творення цієї історії. І можемо пригадати, як сприймали ту чи іншу подію, як реагували на зміни, котрі відбувалися в суспільстві

А зміни були кардинальні, бо ж мова сьогодні про те, як розвалювався СРСР, а його п'ятнадцять республік проголосили свою незалежність й постали на світовій арені самостійними державами. Тобто сталося те, що ще у 1980-х роках, навіть тоді, коли почалася Горбачовська перебудова, здавалося з розряду фантастики. Хоч ми вже багато що знали завдяки таким журналам, як «Огоньок», коли його редагував Віталій Коротич, чи «Новий мір», де в кінці 1980-х уперше був надрукований роман дисидента Олександра Солженіцина «Архіпелаг ГУЛАГ» про репресії в СРСР, тобто зникли білі плями в історії.

В Україні в 1989-му вже є Народний Рух України, який став головною силою на шляху до Незалежності. Вже вивезли з ГУЛАГу й перепоховали в Києві останки політв'язнів, зокрема поета Василя Стуса. Пригадую, як у 1990 році до Луцька приїжджав Леонід Кравчук – на той час секретар з ідеології ЦК Компартії України. На зустрічі, яка проходила в актовому залі обкому партії й на яку потрапили журналісти й нашої газети, Леонід Макарович сказав, що Народний Рух України – політична сила, «з якою треба рахуватися». Сьогодні ми знаємо вислів, котрий пов'язують тільки з Леонідом Кравчуком: «поміж крапелькам дощу» – то якраз така гнучкість головного ідеолога тоді проявилася. Він вловив, що хід історії не зупинити...

І ще один спогад – про 19 серпня 1991-го, коли в Москві утворився самопроголошений «Державний комітет із надзвичайного стану» (відомий за російською аббревіатурою ГКЧП), який заявив, що переймає на себе управління державою та бере під контроль ЗМІ й громадські організації. Михайло Горбачов був ізольований у кримському Форосі (навіть із відключеним телевизором, що дуже дивувало всіх!), а тодішній віце-президент СРСР Геннадій Янаєв, який мав вигляд чоловіка, котрий напередодні добряче попиячив, щось пробував пояснювати з телеекрана...

Якби переворот став успішним, то мрія про незалежність могла б бути на якийсь час якщо не похоронена, то відтермінована. Чим міг би обернутися для всіх нас контроль над ЗМІ, заборона громадських організацій, добре знали ті, кому свого часу випало пережити репресії. Наш редакційний художник Леонід Неймарк вранці того дня, як розповідав згодом, почувши про ГКЧП, вже не зміг звично займатися на пляжі біля Стиру фіззарядкою й поспішив додому з думкою: «Що ж буде далі?». Йому на все життя запам'ятався арешт, судовий вирок і відбування покарання в далекому Сибіру з клеймом «ворог народу». Він знав, яка безправна й беззахисна людина в тоталітарній країні.

А далі ми знаємо, що було. Невдалий серпневий путч лише пришвидшив розпад Союзу (історико називають це першим невтраченим шансом українців здобути свободу). 24 серпня 1991 року позачергова сесія Верховної Ради ухвалила Акт, яким було проголошено незалежність України та створення самостійної Української держави. 1 грудня це було підтверджено виборцями майже одногласно на Всеукраїнському референдумі...

Незалежність Україна здобула мирним шляхом. Те, що обійшлося без кровопролиття, тишило, звичайно. І в той же час це було, як виявилось, таким собі затишшям перед бурею. Чим закінчується це «затишшя», стало зрозуміло в 2014-му, коли було анексовано Крим і проголошено так звані ДНР та ЛНР. Росія вже тоді продемонструвала свої імперські амбіції. А сповна ми відчували їх пів року тому, коли почалося повномасштабне вторгнення путінських військ в Україну.

За Незалежність України, яка, здавалося, так легко нам дісталася, сьогодні платимо високу ціну. І ми мусимо перемогти, бо іншого варіанта нема, адже на карту поставлено найдорожче – нашу державність. І хай буде так, як передбачає експерт у сфері астрології Влад Росс. Він же вважає, що «закінчення війни дуже близько. А в 2024-му Україну приймуть до Євросоюзу... Вона почне розвиватися, як Китай. Навіть поляки нам будуть заздрити». Тут, правда, хочеться внести поправку: судячи з того, як поляки поставилися до українців у великій біді, як щиро простягнули руку допомоги, вони радітимуть за нас. ■

■ Болить!

Було у матусі Ніни п'ятеро синів. Героя Олексія провела у вічність...

Прощальна процесія простягнулася від Горохова до Підбереззя, в якому жив Олексій Анатолійович Кунчик. Тисячі людей стояли на узбіччях, щоб вклонитися світлій пам'яті захисника України, який загинув 13 серпня 2022 року на Миколаївщині

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Останню земну дорогу землякові-воїнові люди встелили квітами. У когось сльози текли з очей, в інших на весь світ плакала душа. Небо теж не хотіло змиритися з непоправною втратою. Співчувало людям то проливним дощем, то сонячним промінням.

— Добрий дуже був чоловік. Щирий. Нелукавий. Відвертий. Мав зо-

« **За Олексія, живого чи мертвого, ворог обіцяв великі гроші.** »

лоти руки, вміли до різної роботи. Надійний, — за труною разом із людським горем рухалися спогади.

Найперше — у батьківську хату, де зі спомитку його виростили героєм мама й тато (на жаль, уже давно покійний).

П'ятеро їхніх синів завжди стояли один за одного горою. І коли почалася війна, з її перших днів Ігор

У відважного воїна залишилася дружина і двоє неповнолітніх синів.

та Олексій пішли боронити Україну. Ігор у боях втратив око.

— Я буду мстити за брата і за всіх загиблих, закатованих і померлих! — казав Олексій.

Мстив сміливо, безстрашно, аж поки із передової лінії вогню у провінційній Горохів дісталася звістка: за Олексія, живого чи мертвого, ворог обіцяв великі гроші. А Президент Володимир Зеленський удостоїв захисника високої нагороди. Її мав отримати з дня на день. Не встиг. Тепер усі нагороди чекають 41-річного героя на небесах. Від нас йому буде потрібна

■ Резонанс

Чи треба було говорити людям, що розпочнеться війна?

Резонансне інтерв'ю Володимира Зеленського газеті «Вашингтон пост», в якому він пояснив, чому не попереджав українців про повномасштабний напад росії, хоч добре знав, що він готується (навіть навпаки — напередодні вторгнення закликав «на шашлики»), викликало великий резонанс у суспільстві. Пропонуємо деякі думки з цього приводу, але спочатку процитуємо самого главу держави

Василь КІТ

Володимир, ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України:

«Якби ми це повідомили (щоб населення готувалося до можливої війни. — **Ред.**) — а цього хотіли деякі люди, яких не буду називати, — тоді я б втрачав 7 мільярдів доларів на місяць, починаючи з жовтня минулого року, і в той момент, коли росіяни справді атакували, вони б нас захопили за три дні.

Я не кажу, чия це була ідея, але загалом наше внутрішнє відчуття було правильним: якщо ми посіємо хаос серед людей перед вторгненням, росіяни нас зжеруть. Тому що під час хаосу люди тікають з країни... І ось що сталося, коли почалося вторгнення — ми були настільки сильними, наскільки могли бути. Частина наших людей виїхала, але більшість залишилася тут, воювали за свої домівки. І як би цинічно це не звучало, але це люди, які все зупинили».

Олег ШАРП, дипломат, блогер:

«Останнім часом намагаюсь дотримуватись самоцензури і не критикувати Зеленського. Але це інтерв'ю зірвало мені дах. Коли людина каже, що, практично точно знаючи про початок війни, СВДОМО не попереджала про це українців нібито для того, щоб «не сіяти хаос», вона в кращому разі — цинік, в гіршому — негідник. Невже не очевидно, що жінки,

лише щира молитва.

У день похорону її звершив собор священників Православної церкви України на чолі з деканом Горохівського благочиння, настоятелем Свято-Вознесенського храму міста Горохова отцем Андрієм Сидором. Прощальне слово про земну дорогу у Свято-Анно-Зачатіївському храмі села Підбереззя промовив його настоятель отець Василь Ревага. Дуже тепло про воїна згадували священник Андрій Сидор і настоятель церкви Введення в храм Пресвятої Богородиці сусіднього села Печихови Ярослав Музичук, староста Підберезівського старостинського округу Віктор Коритко, на кладовищі — настоятель Свято-Дмитріївського храму Журавників отець Валентин Годун.

— Боляче, що втрачаємо ТАКІХ чоловіків, синів — найкращих, мужніх захисників. Світла пам'ять Олексієві. Він житиме вічно в серцях своїх ще зовсім юних синів, родини, у пам'яті земляків, в історії рідного краю, — каже голова Горохівської територіальної громади Віктор Годик.

Здавалося, розірветься від горя серце 73-річної неньки. Сумними, як пташата без крила, стояли сини, які втратили тата: дев'ятикласник Юлій та семикласник Максим... ■

Фоторепортаж з похорону — на сайті VOLYN.COM.UA

партнерам і розвідкам, знущалися над ними, називаючи панікерами.

Президентство — це дійсно тяжка ноша, і ніхто з нас насправді не знає, як правильно було сказати суспільству про рівень загроз і можливе вторгнення. Я пам'ятаю, як Зеленський в якомусь іншому інтерв'ю проговорився про можливість захоплення Харкова і яку хвилю обурення та хейту це викликало, ми теж тоді його критикували.

Я дійсно розумію, що ворога треба зустрічати з холодною головою, а не в паніці, тому моє питання до Президента Зеленського не в тому, що не попередив, а в тому, що країна не готувалася. Що закон про ТРО прийняли в останню хвилину і в окупованих регіонах навіть не встигли створити ТРО. Що СБУ і контрозвідка ганяли за Порошенком і опозицією, а не вичищали колаборантів, які вже готували хліб/сіль, щоб зустрічати ворога.

Січень-лютий були місяцями судилищ, хоч тоді ми мали б разом не під суди ходити, а рити окопи під Києвом. Ми б з розумінням поставилися до попередження про рівень загроз, адже для нас війна почалася в 2014-му. Ми б простягли Президенту руку допомоги, як зробили це в перші хвилини після вторгнення».

Яніна СОКОЛОВА, журналіст:

«Я бачила розстріляні машини у Бучі. Цілі родини. З дітьми, тваринами. Я бачила їх в Ірпені... Бородянка. Гостомель. Частина з моїх друзів була там, коли почалася війна, і тікала під обстрілами. Вони не знали, що все це відбудеться 24 лютого. Їм обіцяли, що все буде добре.

Чи мала влада попередити? Мала... Ми маємо знати правду, якою б гіркою вона не була. Завдання влади і Президента, на мою думку, — попередити нас про всі можливі загрози, про які їм відомо. Про всі можливі загрози, які можуть коштувати нам життя. Як і мало бути напередодні 24 лютого... ■

Олег СААКЯН, політолог:

«Допікає те, з якою святістю частина людей волає, що їх треба було попередити. Бо на восьмому році безперервної війни вони не думали, що географія боїв може змінитися. Не думали, що РФ виявляється, хоче нас знищити. Що, виявляється, біженцями можуть стати не тільки мешканці Криму та Сходу. Що війна в Україні, а не на Сході. Що це російсько-українська війна, а не щось там на Донбасі.

Попереджати про війну у вже воюючій країні, де воювали, гинули, кували в окупації більше семи років? А тепер частина невдоволених своєю непричетністю та ігнорування війни намагається видати за свята наївність».

Ірина ГЕРАЩЕНКО, народний депутат від «Європейської Солідарності»:

«Отже, вони знали. Але не вірили західним

■ Бо воно ж «масковське»...

Фото із сайту df.news.

Добре, що хоч про «безбожний Захід», який «друг с другом» нас «посварив», глава московської церкви в Україні не згадав.

Митрополит Онуфрій — російським загарбникам: «Хочу пожелать, чтобы Бог хранил вас»

18 серпня 2022 року очільник української православної церкви (московського патріархату) Онуфрій прийняв у Києво-Печерській лаврі групу російських військовополонених (на фото)

Леонід ОЛІЙНИК

Предстоятель побажав загарбникам: «Щоб Господь повернув вас у свою батьківщину, сім'ї», — а також попросив полонених передати родичам у росії, що «ми не хочемо війни». Однак деякі слова Онуфрія викликали критику з боку представників Православної церкви України. Зокрема, речник Священного Синоду ПЦУ, єпископ Євстратій (Зоря) зазначив, що позиція Онуфрія щодо російсько-української війни, висловлена ним фразою

не з квітами вас зустріли, а ось як, вибачайте. «Тобто все сталося саме собою, винуватців нема. Як стихійне лихо, до наслідків якого ніхто не причетний», — каже Євстратій.

Крім того, в ПЦУ обурились побажанням очільника української філії московської церкви полоненим рашистам — «щоб Бог охороняв вас, усіх людей, які перебувають на полі битви». «Офіційно в московському патріархаті обураються, що кіріл гундяєв благословляє російське військо вбивати українців. Але

Також речник Священного Синоду ПЦУ наголосив, що слова керівника упц (мп) про «війну народів, які вийшли з одної купелі Хрещення, між собою» є фактично кремлівським нарративом, заявою про «громадянську війну», яку просуває росія.

КОМЕНТАР

Віктор МАРТИТЕНКО, священник ПЦУ з Нововолинська, зізнався, що його «верне» від такої «духовності»:

«Онуфрій приймає в себе полонених рашистів. Служать молебень. В кінці дякон оголошує МНОГОЛІТТЯ присутнім окупантам ПОІМЕННО! Далі було якесь жадливе блявання про «мудрасть наших правителів», «народи із одної купелі» і побажання окупантам, щоб «Господь хранил їх і «всех, хто на поле брані...». ■

«Офіційно в московському патріархаті обураються, що кіріл гундяєв благословляє російське військо вбивати українців. Але ось і митрополит Онуфрій бажає окупантам Божої охорони, — зауважили в ПЦУ.»

«Ми хотіли миру, але вийшло так, як вийшло», схожа на виправдання перед рашистами: мовляв,

ось і митрополит Онуфрій бажає окупантам Божої охорони», — зауважили в ПЦУ.

■ Тема номера

Фото із сайту ukr.net.

Коли наша мрія стане реальністю?

Які шанси, на вашу думку, що Україна зустрине 24 серпня 2023-го в межах кордонів 1991 року?

Продовження. Початок на с. 1

Вікторія БУБЕЛА, директорка Нововолинського олійного заводу (м. Нововолинськ):

— Судячи з інформації, яка надходить із фронту останнім часом, то це має статися раніше. І ми цього дуже чекаємо, і кожен намагається докластися, аби пришвидшити цей жаданий день. А через рік будемо святкувати справжню, повноцінну перемогу. Також не виключаємо ситуацію, що до України повернуться Кубань, Воронежська, Курська області і Брест. А чом би й ні? (Сміється). Тепер, після усіх жахливих піврічних подій, можемо й про це говорити.

Владислав БУДАЄВ, директор підприємства «Амрок», яке займається пошиттям військової амуніції (раніше — м. Харків, тепер — м. Нововолинськ):

— Надіємося! І це цілком реально, відсотків на 80–90. Спілкуюся з багатьма знайомими, які залишилися там. Те, що пропонує росія на окупованих територіях, нікого не влаштовує, всі побачили істинне обличчя ворога. Окупант заліз кожному не лише в кишеню, в будинок, а й у душу. За те, що вони творять, наприклад у Харкові, їх готові розірвати на шматки. І прощення ніколи не буде. Як я можу до них ставитися, якщо через ворожу кулю я втратив батька, не кажучи вже про бізнес та інші матеріальні речі? Тому ми вже пройшли точку неповернення, тепер маємо право говорити про одне — тотальне знищення окупанта, повернення своєї території, можливо, навіть тієї, яка зараз є росією.

Віктор ГОДИК, голова Горохівської міської ради (м. Горохів):

— Думаю, це залежить від певних чинників, подій, рішень... Кожен українець, який щиро любить Батьківщину, ревно молиться і робить на своєму місці все, щоб перемога й мир настали якнайшвидше. Ми віримо в ЗСУ, надіємося на міжнародну підтримку й допомогу. Світ повинен розуміти, що зло в обличчі росії та її керманіча — це зло не тільки для України, а й для кожної країни, яка дорожить незалежністю. Тому боротися ми повинні разом. Лише так ми зможемо повернути Україні її територіальну цілісність. Крім також. Задля цього нині старастся й Горохівська територіальна громада. Вірити, робити жертвовно потрібну справу для перемоги й миру — це сьогодні головне завдання дня кожної людини. І невдовзі все буде Україною!

Андрій ЛЕБЕЗУН, волонтер (с. Борочиче Мар'янівської територіальної громади Луцького району):

— Дуже хотів би помилятися, але думаю, що так не станеться. На фронті буваю щотижня, тож бачу, що там не завжди все так, як передають у новинах. Приміром: в одних місцях є зброя, а в інших її немає. Буває, що іноді нашим захисникам чомусь наказують не дивитися в бік російських танків... Це викликає запитання в українських військових. Що це? Стратегія чи умисел? Переважна більшість бійців налаштована на перемогу, бо ж мають сім'ї, родини. Всі ми, прості українці, хочемо жити у вільній Україні, та інколи складається враження, що чинна влада не зацікавлена в перемозі. Я погоджуюся з тим, що не завжди й усі фронтові події потрібно й можна розповідати, але й правда на передовій є очевидною. Тому: менше пафосу й більше рішень і дій, в які віритимуть захисники, тил і Україна.

Закінчення на с. 4-5

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Олександр ШЕВЛЯКОВ – військовослужбовець із міста Луцька;
 Роман БОНДАРУК – боєць із села Рівне на Любомльщині;
 Віталій ГОРЛІКОВСЬКИЙ – боєць із селища Благодатного (Нововолинська міська громада);
 Юрій ШЕВЧУК – боєць із селища Турійська;
 Максим СІМДЯНОВ – боєць із села Козин на Рожищенщині;
 Максим МАРТИНОВ – військовослужбовець із міста Луцька;
 Владислав КОВАЛЬОВ – боєць із села Прилісне на Маневиччині.

■ Факт
9 тисяч українських воїнів поклали голови у війні з росією. «Ми помстимося за кожного загиблого чи скаліченого побратима», — обіцяє Головнокомандувач Збройних сил країни генерал Валерій Залужний.

РЕКЛАМА

РЕАЛЬНА ІСТОРІЯ

Як мій сусід знову народився...

Мене звали Вікторія, мені 72. З чоловіком все життя працювали, болячок накопичилося аж занадто, та щось робимо, як усі. Весь час у росії: город на 5 соток, допомагаємо дітям потроху. Скаже тиск, аритмія, підвищений цукор, суглоби болять — але буває гірше. Ось, наприклад, наш сусід: старший всього на 3 роки, а майже не ходить, без допомоги ніяк. Якось приготувала йому їжу, заходжу до нього, а він ходить по хаті: «На риболовлю, — каже, — збираюся». Ну, думаю, може вже з головою щось сталося, не надала цьому значення. А через тиждень все село вийшло дивитися, як він іде по дорозі. А вже з півроку, як з дому ні ногою! Тут уже я не витримала і пішла його розпитувати: як? Він вийняв із кишені вирізану замітку. Замітка про академіка Болотова і його «Бальзам Болотова». Я, дивлячись на сусіда, одразу ж зателефонувала і собі замовила.

Бальзам надійшов поштою досить швидко. Через 3 дні прийому помітили легкість у животі, навіть коли з'їдали зайвого. Випороження нормалізувалися, стала краще спати. Але яким було моє здивування, коли через 2 місяці вживання я раптом зрозуміла, що вже давно не вимірювала тиск, бо не турбує! У нас уже все село п'є Бальзам, і всі ходять задоволені, ніби друге життя почалося!

НЕ Є ЛІКАРСЬКИМ ЗАСОБОМ

Замовляйте телефонами або запитуйте в аптеках міста
050 271 28 88 • 067 794 25 27
 *вартість дзвінків згідно з тарифами оператора, поштові витрати сплачує отримувач

320 грн 250 мл / 490 грн 500 мл

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- Продам будинок у м. Рожище (вул. Набережна, 25) та два будинки в с. Єлизаветин Луцького району (вул. Прилісна, 24 та 25). Тел.: +39 333 32 532 93 (Viber, WhatsApp), 063 57 55 639.
- У селі Грибовиця Володимирського району продається великий дерев'яний будинок (8 x 12) із господарськими спорудами, ділянка (0.8 га). Є великий сад, багато ягідних кущів, поруч ліс. Тел. 096 50 10 474.
- Куплю земельну ділянку в м. Ківерці. Тел. 050 18 87 663.

АВТОРИНОК

- Продам автомобіль «Volkswagen Golf 4», 1.6 бензин, 2000 р. в., чорний колір, оригінальний пробіг - 244 тис.

км, є сервісна книжка з Німеччини з підтвердженням пробігом. Кузов у гарному стані, підвіска зроблена, машина обслуговувалась вчасно, замінено щеплення та ГРМ, новий акумулятор. Уся електроніка працює. Реальному покупцю - хороший торг. Тел. 050 55 23 383.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продаються борона БДН-3.0, обладнання навантажувача К-701, двутавр (h-520, 12 м), станок циркулярний, станок фугувальний, електродвигун з насосом, засувка (нержавійка, Ру16/150), автомобілі УАЗ-469, ГАЗ-24, ГАЗ-52Р. Тел. 068 85 45 443.
- Продам трактор МТЗ-80, 1992 р. в., у доброму стані. Тел. 095 43 85 889.

- Куплю запчастини до картоплетехніки вітчизняного виробництва. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.
- Куплю поворотний круг до фуражира. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.
- Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Терміново недорого продається трактор ЮМЗ-6 АКЛ у дуже доброму робочому стані. Можлива доставка. Тел. 096 80 48 733.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплюкомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнелки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою). Тел. 050 37 81 998.
- Продам торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продам жом, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикет, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продам пиломатеріали: дошки (обрізні та необрізні), балки, крокви, рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

● Продається коза. Тел. 76-91-17 (у Луцьку), 066 43 52 018, 097 05 69 924.

● Куплю постійно корів, биків, коней, лоша, свиней. Тел. 098 64 01 110.

● Куплю корів, биків, коней, лоша (як на годівлю, так і на забій). Тел. 097 76 84 040.

● Продам макуху соняшникову (протеїн 34) з доставкою по Волинській області. Ціна 7 грн. Тел. 096 44 13 490.

● Куплю зерно пшениці та ячменю. Самовивіз. Тел. 096 80 48 733.

ПОСЛУГИ

- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

Увага! Оголошення подаємо за новою редакційною адресою: м. Луцьк, вул. Ковельська, 2 (4-й поверх).**ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!**

Монтаж та обслуговування.

Тел.: 0663077303,
0961126064.**Блоки від виробника****СТІНОВИЙ БЛОК**з дном –
20x20x40без дна –
20x20x40**ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК**20x10x40
20x12x40**ОПАЛУБНИЙ БЛОК**

20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96
067 116-11-44**Суперприз — квартира!**

Негайно перевірте:

- Візьміть дві останні цифри року, в якому Ви народилися.
- Тепер додайте свій вік, якого Ви досягли/досягнете в 2022 році.
- Якщо в результаті вийшло **122 — ВІТАЄМО!**

Саме Ви — власник **СУПЕРПРИЗУ!**Тільки Ви станете власником **КВАРТИРИ**
або отримаєте **400 000** гривень!Негайно зателефонуйте за **БЕЗКОШТОВНИМ** номером телефону,
повідомте свій результат та дізнайтеся, як отримати Приз!**0 800 30-97-15**

Дзвінки БЕЗКОШТОВНІ з мобільних і стаціонарних телефонів у межах України (щодня з 8:00 до 20:00). ТІЛЬКИ ДЛЯ ПОВНОЛІТНІХ.

*У випадку Вашої перемоги згідно з офіційними правилами Акції.

ТОВ «МЕЙЛ СЕРВІС» є Організатором маркетингової Акції «Золотий Фонд». Загальна вартість призів складає 1 957 000, 00 гривень. Акція проводиться на всій території України у період із 30.12.2021 року до 30.12.2022 року включно. В Акції мають право брати участь виключно повнолітні громадяни України, які зробили та оплатили замовлення товарів із Пропозицій Організатора. Під «Квартирою» мається на увазі сума призового фонду, частину з якої отримає Головний переможець у випадку офіційного визнання перемоги. Повна версія офіційних правил на сайті: www.poshtorg.com.ua**ПП БУРМАКА Н.П.**Працюємо
за попереднім
записом. ефективне лікування від**АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**

лікування -анонімне

www.nadiya.com.uaм. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28**РОБОТА**Сільськогосподарське
підприємство **ТЕРМІНОВО**
візьме на роботу сім'ю
агроністів з досвідом
роботи.Житлом з усіма
зручностями забезпечуємо!Заробітна плата за
домовленістю.Знаходимося за 20 км від м.
Луцька.Тел. 067 936 64 22 (Оксана
Василівна).**«КІВЕРЦІВСЬКЕ РТП» НАДАЄ ПОСЛУГИ:**

- **РЕМОНТ** автотракторних двигунів; ● **РЕМОНТ КОМПРЕСОРІВ** КамАЗ,
- **ШЛІФУВАННЯ** колінчастих валів; ЗІЛ-130, Т-150, МАЗ;
- **РЕМОНТ** паливної апаратури; ● **АВТОМОБІЛЬНІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ**,
- **ТОКАРНІ, СЛЮСАРНІ ПОСЛУГИ.**

ЯКІСТЬ ГАРАНТУЄМО.м. Ківерці, вул. Соборності, 49,
тел.: (03365) 2-21-70, 0677767599, 0990339210.**ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ**(є у наявності, а також
на замовлення): балки,крокви, дошки обрізні
та необрізні, рейки
монтажні. Вироби

з дерева на замовлення.

Доставка.

Тел.: 0991813332,
0976492371.**Пам'ятаємо, любимо, сумуємо**5 вересня минає 15 років, як страшне горе увірвалося
в нашу родину — не стало вірної дружини, дорогої мами
і бабусі**Ірини Прохорівни
НАГОРНОЇ.**Час проходить, а біль і туга від того, що тебе немає
з нами, не стихають. Любов та пам'ять про тебе ніколи
не згаснуть у наших серцях.Той день, коли твій подих згас,
І серце перестало битись,Став найстрашнішим днем для нас,
І ми не можемо з цим змиритись.Минуть роки, спливають тумани,
На землю знов зійде зоря,Та не загойть тої рани,
Що смерть твоя нам принесла.Хто знав Ірину Прохорівну — згадайте, хто пам'ятає — пом'я-
ніть добрим словом і широкою молитвою.

Із глибоким сумом і скорботою чоловік, діти та онуки.

Колектив та студенти Академії рекреаційних технологій і права, низько
схилиючи голови у скорботі, розділяють невимовний біль втрати з рідними
і близькими**Максима Юрійовича
МАРТИНОВА,**студента- випусника 2021 року магістратури спеціальності
«Фізична культура і спорт», який загинув на Харківщині, захищаючи
наше майбутнє у вільній і незалежній Україні!
Низький уклін нашому Воїну-Захиснику!
Вічна пам'ять, честь і шана Герою!

■ Серце, віддане Україні

Дарку Гусяк арештували у 26 років, а вийшла з концтаборів у 51

Коли російські кати зрозуміли, що нічого не доб'ються від повстанки, стали катувати її маму, але навіть після цього вона нікого не здала...

Василь УЛІЦЬКИЙ

15 серпня у Львові поховали останню зв'язкову командира Української повстанської армії Романа Шухевича Дарію Гусяк. У віці 98 років не стало дивовижної людини, особисте знайомство з якою є для мене дуже цінним і незабутнім.

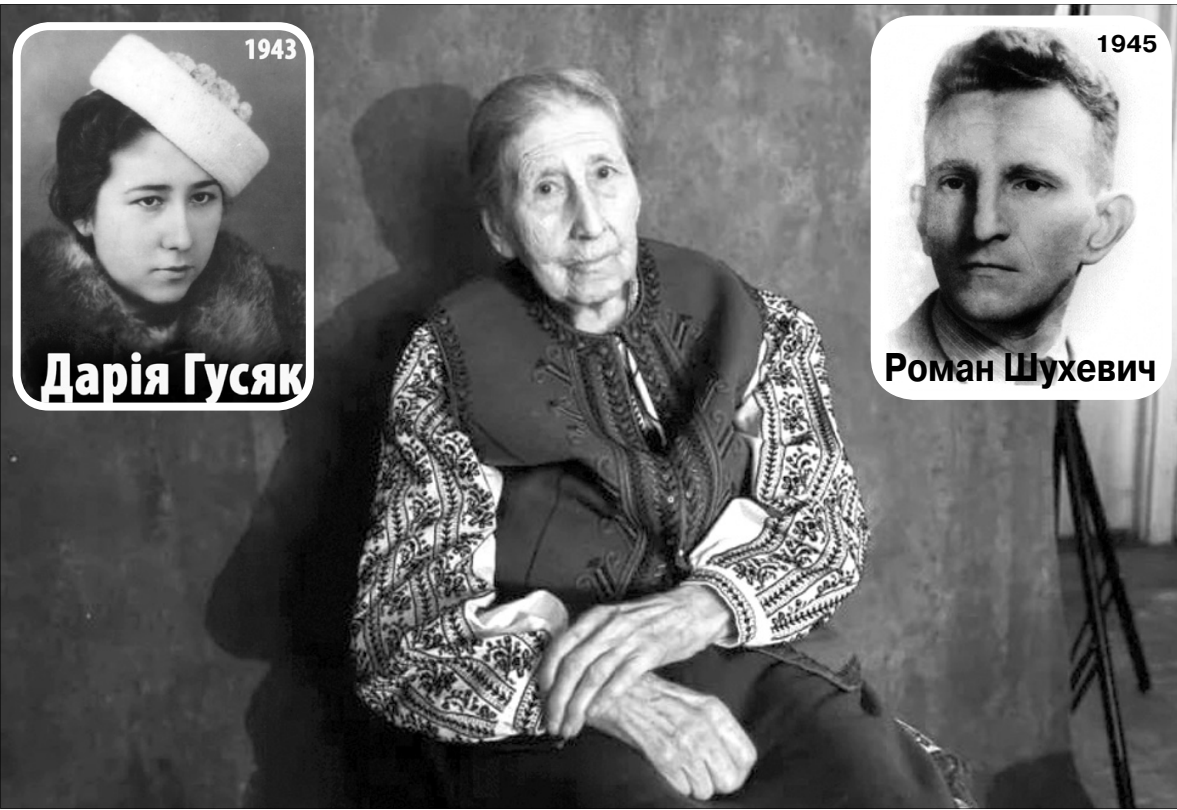
Кілька років тому ми з головним редактором «Волині» Олександром Згоранцем та тоді журналісткою нашої газети Лесею Бондарук кілька годин провели у товаристві Дарії Юріївни в її затишній львівській однокімнатній квартирі, яку вона отримала від місцевої влади. Спочатку пані Дарія, хоч їй уже було за 90, категорично заперечила, щоб їй хтось допоміг на кухні, завариває і принесла нам смачного чаю і тістечок, а потім були спогади і розмова, яку не хотілося закінчувати. Кожнісіньке слово цієї Людини з «покоління нескорених» було як дорогоцінний подарунок...

Сьогодні нагадаємо читачам деякі моменти зі сповідницького життя Дарки Гусяк, яке часто було схожим на найвигадливіші голлівудські сценарії.

→ Дарка Гусяк народилася у Трускавці в заможній і національно свідомій родині. Коли влада Польщі стратила членів ОУН Василя Біласа і Дмитра Данилишина, які були їхніми родичами, Дарка — другокласниця української народної школи — наважилася на свій перший протест: «Не знаю, чия то була ідея, ми зняли портрет Пилсудського і Мосціцького — викололи очі, бо там скла не було, і поставили під стіл догори ногами».

→ Присягу членкині ОУН Дарка Гусяк склала на Великдень у 1948 році і прийняв її головнокомандувач УПА Роман Шухевич. Мала псевдо Дарка, Нуся.

→ Стала однією із зв'язкових Романа Шухевича, організувала для нього хату-криївку в селі Грімне на Львівщині. Там вона жила разом із матір'ю Марією та підпільницею Мартою Пашківською, нібито племінницею. Мешкали під фальшивими документами переселенців із Польщі. Задля конспірації вдень вони видавали себе за кравчинь — і вміло кроїли одяг. Вночі разом із хлопцями готували криївку для провідника, виносили землю й розсівали

Зв'язкову Дарію Гусяк називали очима і мовою генерал-хорунжого Романа Шухевича.

її по полю. «Шухевич кілька днів був у нас у Грімному. Мамі дуже сподобався. Товариський і надзвичайно скромний. Видно, що людина інтелігентна, і по мові, і по поведінці. Глибоко релігійна. До хлопців говорив: «Хлопці, моліться, бо молитва іноді має більшу силу, ніж зброя», —

виявився доволі язикатим — розповів про все сусідам. Підпільникам довелось його ліквідувати...»

згадувала пані Дарка.

→ Два роки була на підпільній квартирі в селі Білогорща біля Львова. Навчилася виготовляти фіктивні документи, робила як мокрі, так і сухі печатки. Було таке, що за дорученням одного разу полетіла в Москву на розвідку, а потім літала ще до Києва та Полтави. У 1948–1949 роках фактично відповідала за здоров'я провідника, організовувала йому прийоми в лікарів.

→ Задля конспірації Дарія Гусяк уклала фіктивний шлюб з одним із мешканців села Зимна Вода поблизу Львова. Але цей план провалився. Фіктивне весілля зіграли, але «чоловік»

їм було порохом. У 1950 році на вулиці у Львові не змогла ними скористатись: «Ми знали, що виборюємо собі волю. Для цього не шкода навіть життя, і всі так були налаштовані. Вбивали самі себе, щоб живими не здатися. І я мала такий намір, але не змогла безпечник відтягнути, розумієте? Замок той був заміцний. Не змогла скористатися з того пістолета», — пояснювала пані Дарка.

→ Росіяни дуже катували її. Коли зрозуміли, що нічого не доб'ються, стали катувати матір Дарії у сусідній кімнаті: «Били маму, щоби я заговорила, але я тоді нічого не сказала... Били, мама кричала,

і я чула ті звуки, потім у мене галюцинації були. Тоді приводили, ще раз били за такою тонкою стіною, що все було чути — кожен удар. Потім ще раз водили і ще раз били, я навіть і не розуміла, для чого вони так роблять. Мама якось прийшла і каже: «Чому, Дарцю, нічого не говориш?... А я кажу: «Та що вже тепер говорити?» І вони припинили бити, бо побачили, що я не заговорюю... Ой, то страшно, не хочеться і згадувати». Кати так і не розкололи зв'язкову.

→ Одарка Гусяк — одна з чотирьох українок, котрим радянський режим дав максимальний термін ув'язнення — 25 років. Ці чотири українки — зв'язкові Романа Шухевича. Дарка відбула усі 25 років неволі. Її пропонували покаятися і скоротити термін на 2,5 року, але вона відмовилась. Дарчи-

ну матір засудили на десять років таборів, а сестру Олександру на заслання в Якутію. Обидві дожили віку на чужині й ніколи не повернулися в Україну.

→ «Тяжко собі уявити життя людини, яка має лише те, в чому вбрана, і те, що тримає в своїх руках, а більше нічого не має: ні на хліб, ні на одяг, ні на що», — після неволі Дарці заборонили повертатися в Галичину, тож її покликала жити до себе у Волочиську на Хмельничину ще одна зв'язкова Романа Шухевича — Катруся Зарицька, якій родина допомогла купити пів хати. Але навіть там зв'язкових довго не хотіли прописувати. «Два літа поспіль приїжджав до нас Іван Світличний із дружиною. У Волочиську було лікувальне джерело, яке впадало до Збруча, то друзі приїздили по цілющу воду. Потім кагебісти дізналися про це і машину бетону кинули в ту криницю — і більше там вода не текла».

→ До самої смерті Дарія Гусяк самостійно читала і зберігала жвавість розуму. В останні роки нею опікувалася сім'я Сороч, зокрема художниця й викладачка кераміки у Львівському коледжі ім. Івана Труша Устина. «Переважно ми говорили про якісь успіхи, чим займаємося, а вона запитувала про дітей, тобто старалися говорити про якісь позитивні речі, бо говорити про москалів — то переливати з порожнього в порожнє. Москалі не міняються з часів Батурина», — розповідала Устина.

→ Останні тижні свого життя Дарка Гусяк провела у шпиталі при монастирі. Найбільше переживала, що знову гине багато українців, і знову в боротьбі з тим самим ворогом: «Треба нам самим творити свою історію. Кожна людина має своє місце. Вже досить нагинулося наших».

→ Дарію Гусяк поховали на Личаківському цвинтарі у родинному гробівці Шухевичів. Там спочивають дружина, донька Романа Шухевича. Планується, що колись туди ж покладуть останки головнокомандувача УПА, якщо будуть знайдені. Такою була воля сина Романа Шухевича Юрія Шухевича.

→ У Дарії Гусяк не було власної сім'ї. Відомо лише, що вона мала нареченого — Мар'яна Касприцького родом із Дрогобиччини, який, імовірно, загинув у підпіллі. ■

■ Цитата

Дарія ГУСЯК, зв'язкова Романа Шухевича:

Знаєте, я ніколи не жаліла про те, чим займалася. Навіть думки такої не припускала. Я ж могла... Я навіть тепер розумію, що якби написала покайну заяву, я би того ж дня була на волі. Але того навіть на думці не було...

Підпишіться на наш **Telegram-канал** **Рецепти Кухня**

Волинь
Газета
www.volyn.com.ua

Головний редактор
і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зведена в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ:
43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.
E-mail: volyn.nova@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «— друкується на правах реклами». За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.
Редакція залишає за собою право відмовитися в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора	Політики	Місцевого самоврядування і сільського життя
БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70	УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94	ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94
Головний бухгалтер	Економіки	Освіти і культури
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32	ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78	КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94
Відповідальний секретар	Інформації	Реклами
ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32	КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94	ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70 0971552622
Літературні редактори	Відділ інтернет-новин	Приватних оголошень
МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32 БАНАДА Олеся Андріївна 78-38-94	КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94	ТИМОЩУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA8330529900002500700803281
КБ ПриватБанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695
Друк офсетний.
Обсяг 2 друк. аркуші
ПЕРЕДПОЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ
ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ
ОБЛАСТЕЙ).
Регстраційні номери:
ВЛ №518-251 П від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.
Віддруковано: ТОВ «Поділья-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 1012.

Самородки із народу

Фото Алли ЛІСОВОЇ.

Микола Левчук довів, що навіть зі «сміття» можна творити неймовірну красу.

«ВИШИВ» БУДИНОК... КРИШЕЧКАМИ

59-річний Микола Левчук із села Древині, що на Іваничівщині, своє обійстя перетворив на справжній шедевр

Алла ЛІСОВА

«НЕ ЛЯГАЄ ЧОРНИЙ КОЛІР МЕНІ У ВІЗЕРУНОК»

— Вже встигли приїхати з Києва? — запитав пан Микола під час телефонної розмови, сприйнявши мене за столичну журналістку, на яку очікував. Чоловік і сам дивується, як за кілька днів він став знаменитим. Саме завдяки своїм умілим рукам, творчій уяві, наполегливості й працьовитості.

Ідея «вишити» своє обійстя кришками від пластикових пляшок з'явилася після того,

як в одній із газет прочитав, що на Закарпатті жінка прикрасила двір різнокольоровим пластиком. «Може, й собі спробувати?» — подумав і взявся збирати матеріал.

На це йому знадобилося аж 16 років. Майстер вирішив викласти візерунки на своєму будинку. Крок за кроком — і стіна оживала, тоді з'явився азарт і настрої творити далі. Пан Микола захопився настільки, що навіть забув про свої шкідливі звички й кинув... курити.

Найперше в центрі на стіні хати зробив один візерунок два

«Талановитий майстер каже, що часто в очах мерехтить від кришечок і вони вже сніються йому.»

на два метри. Майстер розповів, що це копітка, скрупульозна і марудна робота. Спочатку усі узорі малював на папері, підбирав кольори, кілька разів їх міняв. Потім розміщував усе це на підлозі на листах ДВП (деревоволокниста плита). А вже

опісля виміряв стіну, зробив спеціальні розрахунки — і на вигладженій ґрунтовкою поверхні креслив невеличкі квадратики, щоб знати, куди саме чіпляти кришечку. Паралельно занотовував, якого саме кольору має бути ряд. Кришечки клав на морозостійкий клей — так надійніше триматимуться. Якщо по кольорах дещо не підходило, доводилося акуратно пінцетом замінювати елементи.

Художник зазначає, що працює з усіма кольорами, окрім чорного, який чомусь не «лягає». Над одним узором працював не менше чотирьох днів. На початку ескізи для них брав у журналі «Добрий господар». Згодом їх почав видозмінювати, додавати щось своє. А з огляду на те, що після травми, коли чотири пальці правої руки практично нерухомі, робити це досить складно. Хоча пан Микола каже, що вже пристосовався, головне, що кельню може тримати.

З'являлися сумніви, чи не зіпсують його праці погодні умови, чи втримаються на сильному вітрі приклеєні кришечки. Але, на щастя, негода не завдала «вишиванці» жодної шкоди.

ВІД ПОРТРЕТІВ ПЕРЕДОВИКІВ — ДО ОБРАЗІВ СВЯТИХ

Перший узор почав наносити минулого року, а закінчив нинішнього навесні. Так хата перетворилася на шедевр, від якого очей не відвести. Її сміливо можна заносити у Книгу рекордів України. А ще стали «вишиваними» літня кухня і доріжка на обійсті.

— На хату використав майже 20 тисяч кришечок, — розповів Микола Левчук. — На кухню пішло 2400. А скільки їх на кольоровій стежці — треба буде порахувати...

Він, уродженець села Грушів, 18 років з батьками прожи-

вав у Криму. Згодом повернувся на Волинь, за дружину взяв собі дівчину Орісю з Мишева. Придбали хату в Древинях, народили й виховали двох синів.

Потяг до малювання у Миколи проявився ще в школі. Згодом рідний дядько, який повернувся з Казахстану, показав, як створювати той чи інший малюнок. Тож не випадково працював у тодішньому колгоспі «Прогрес» художником. Краєзнавець із Мишева Володимир Матвіюк, котрий був заступником голови, пригадав, які прекрасні портрети передовиків виробництва на Дошку пошани малював тоді на полотні Микола Левчук.

Художник зізнається, що найбільше любить малювати природу. З великим задоволенням оформляв місцеву Дмитріївську церкву. Хоч ікони складно писати, але піднесений настрої, позитивна аура сприяли успішному завершенню роботи.

Талановитий майстер каже, що часто в очах мерехтить від кришечок і вони вже сніються йому. Однак він не полишає мрії «одягти у вишиванку» весь будинок. Ще залишилося «мішків десять матеріалу», але розуміє, що цього недостатньо, тому продовжує збирати.

Пан Микола задоволений, що його обійстя стало окрасою Древинь та одним із небагатьох надзвичайно оригінальних в Україні. А староста села Надія Стежко мовила, що Микола Левчук — гордість їхньої територіальної громади.

Слухала я цього веселого, невгамовного й талановитого чоловіка, милувалася результатами його праці і думаю: «Яка ж багата талантами наша Україна! З такими людьми в нас має бути щасливе майбутнє!» ■

Все для фронту, все для перемоги!**А в якості суперпризу — коза Джавеліна!**

Розважаючись, зібрали 50 тисяч гривень для Збройних сил України

У селі Мельники, що на Шацьчині, нещодавно відбувся благодійний захід, який ініціювали громадська організація «Пісочні береги» та сільський комітет за підтримки Волинського інституту права

Марина ЛУГОВА

У його програмі були турнір з волейболу, в якому взяли участь 6 команд Шацької громади, розважальний квест для юних мешканців села та дітей вимушено переміщених осіб, ярмарок, фотозона, конкурс на найкращий піщаний замок. А ще багатьох привабили патріотичний аквагрим, плетіння віночків з польових квітів та браслетів із горобини...

Родзинкою заходу стала благодійна лотерея, суперприз якої — коза Джавеліна — достався жителям селища Щацьк Світлані Ващук.

Отак у розвагах вдалося зібрати 50716 гривень на потреби Збройних сил України.

У віночку — всі барви серпневої пори.

Чий замок найкращий?

Фотознімок у компанії з Джавеліною.

Ініціатори благодійного заходу — членкині ГО «Пісочні береги».

«Багатьох привабили патріотичний аквагрим, плетіння віночків з польових квітів та браслетів із горобини...»

«Щиро дякуємо всім, хто долучився до заходу, — благодійникам, які надали свої призи на лотерею, дівчатам, які допомогли провести її, а також господиням, які наготували й напекли різних смаколиків на ярмарок!» — написала на фейсбук-сторінці ГО «Пісочні береги» її очільниця Марія Сидорук. ■

Пряма мова**Джохар ДУДАЄВ (1944–1996), перший президент Чеченської Республіки Ічкерія, про росію і росіян:**

Єдиний у світі народ, який ні у що не вірить, бездуховний, безморальний та відсталіший від рівня розвитку людства безнадійно й надовго, — це росіяни. Ніякій вірі не підкоряються, не віддані жодній духовності, моральності.

Сьогодні Сатана спустився на Землю під личиною русизму, втілюючи в собі все людиноненависницьке, хижацьке, зле, відразливе, тваринне, що може бути в людині. Русизм — небезпечна хвороба. Страшніша за фашизм, нацизм, расизм та всі людиноненависницькі ідеології. Цю недугу можна вилікувати тільки найважчими випробуваннями.

У росії тероризм зведено в ранг вищої політичної влади. Терор, насильство, знищення беззахисних дітей, жінок, старих, хворих; росія повністю стирає з лиця землі міста. Хто встиг вийти з-під руїн, той гине від кулі агресора. Російську армію перетворили на зграю крахоборів і грабіжників. Від рядового до генерала — всі займалися грабунком.

РЕКЛАМА

Пані Іванна

Учасниця «Битви екстрасенсів» 3-го сезону

Людина, яка врятувала тисячі доль, зберегла сотні сімей від розлучення!**Завдяки сильному дару допоможе позбутися:**

алкоголізму, наркоманії, дитячого переляку, нав'язливої пристрасті, жіночих та чоловічих проблем, депресії, заїкання, а також вінця безшлюбності, заздрощів, родового негативу, самотності, безпліддя. Їй відкриті найсильніші знання, допоможе захистити ваш бізнес, налаштувати особисте життя, налагодити гармонію в шлюбі, захистити дітей від впливу вулиці та поганих компаній.

Допоможе знайти вихід від складних та безвихідних ситуацій.

Тел. 097 59 04 441

Ліцензія від 9.12.2012 р. № 4-ВС. За зміст рекламних матеріалів повну відповідальність несе Замовник

